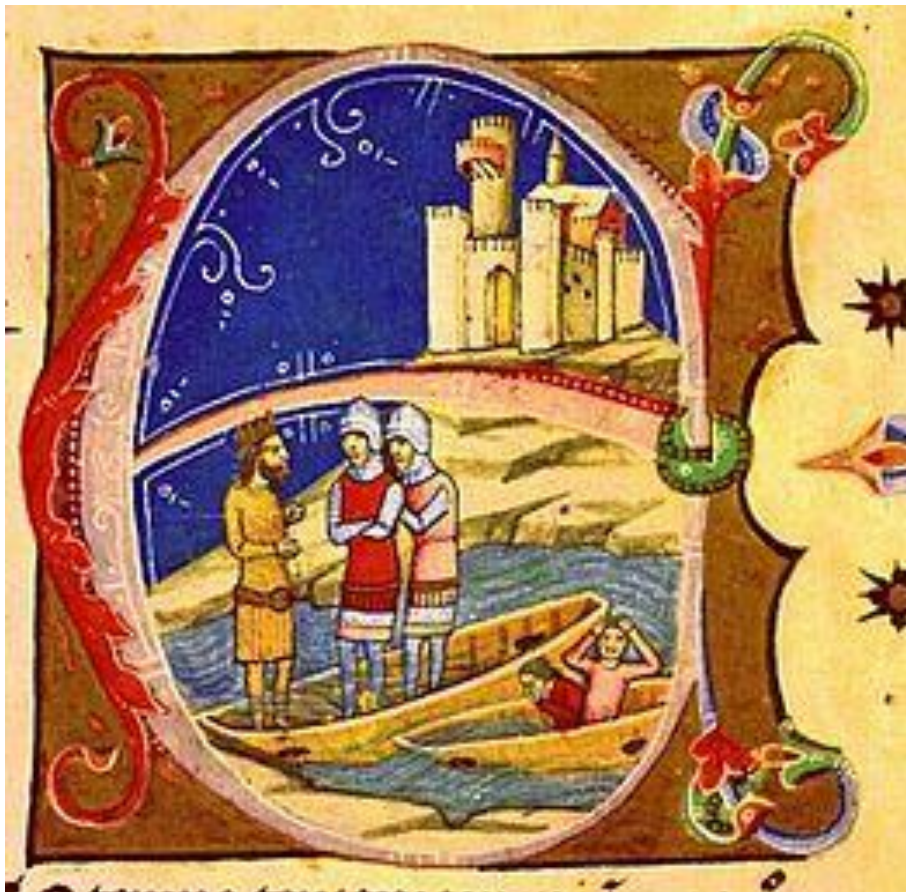

A nagy terv

Ez az eset 1052-ben történt, amikor Henrik megtámadta az országunkat.

Endre királyunk megpróbálta feltartóztatni a nagy erővel támadó császárt. A mi parancsnokunk Béla volt, az ő vezetésével Pozsony mellett vártuk a német-római sereg támadását. Hatalmas volt a túlerő. A kapitányunk nagyon félt a csata kimenetelétől, látta előre a vereséget és a nagy veszteséget. A császári csapatok szárazföldön és vízen is túlerőt képviseltek, mi, katonák is biztosak voltunk a vereségben és a halálunkban. Vártuk a végzetünket.

Nagyon sokat gondolkodtam, hogyan tudnék segíteni seregünknek, Béla kapitánynak, a magyaroknak. Arra gondoltam, ha az ellenség csak fél csapattal támadna, akkor sokkal nagyobb esélyünk lehetne. Hogy tudnánk legyőzni a túlerőben lévő szárazföldi csapatot vagy a hajóhadat? Hisz kevesen vagyunk, hajónk meg szinte semennyi sincs. Azt gondoltam, az ellenség is tudja, hogy vízen nem kell félniük, mert nincs számottevő hajóhadunk.

Talán itt lehetne keresnivalónk? Ekkor jött a nagy ötletem. Én nagyon jól úszom, gondoltam, harcképtelenné teszem a hadiflottát. De hogyan? Éjszaka, amikor mindenki alszik, fogok egy

nagy fúrót és kilyukasztom a hajók alját. Senki nem vesz észre a sötétség miatt. Viszont féltő, hogy sokáig kell a víz alatt lennem és megfulladok. De én ezt bevállaltam, mert ha ez nem jön össze, akkor az ellenség fog megölni. Nem volt mit vesztenem.

Az éj leple alatt odaúsztam Henrik hajóihoz, és sorban az összeset megfűrtam. Nehéz volt, a végén már alig bírtam a víz alatt maradni, de Magyarország csak rám számíthatott. Ez adott erőt. A terv bevált! Reggelre az összes hajó szép lassan elsüllyedt, semmit nem tudtak ellene tenni. Mivel így már nem volt akkora a túlerő, a császári csapatok jobbnak látták, ha visszafordulnak és hátat fordítanak Magyarországnak.

Én szerény vagyok, a győzelem dicsőségét átadtam Béla parancsnokomnak.

Varga Norbert 6.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola